

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 271/2025-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Alicou Petrovskou Homzovou, Moyzesova 46, Košice, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Tdo 55/2024 z 28. januára 2025, uzneseniu Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7To/90/2023 zo 14. marca 2024 v spojení s rozsudkom Mestského súdu Košice sp. zn. 8T/28/2021 z 8. augusta 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa, skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 9. apríla 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tdo 55/2024 z 28. januára 2025, uznesením krajského súdu sp. zn. 7To/90/2023 zo 14. marca 2024 v spojení s rozsudkom mestského súdu sp. zn. 8T/28/2021 z 8. augusta 2023. V petite podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vyslovil porušenie označených práv napadnutými uzneseniami najvyššieho súdu, krajského súdu a napadnutým rozsudkom mestského súdu, ktoré navrhol zrušiť a vec vrátiť na nové konanie a rozhodnutie mestskému súdu, priznal mu primerané finančné zadosťučinenie vo výške 5 000 eur a náhradu trov konania.

2. Z obsahu sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom mestského súdu sp. zn. 8T/28/2021 z 8. augusta 2023 uznaný vinným zo zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 2 Trestného zákona, za čo mu bol

uložený trest odňatia slobody vo výmere 66 mesiacov nepodmienečne so zaradením do ústavu s minimálnym stupňom strázenia a trest prepadnutia veci krátkej opakovanej, pôvodne expanznej zbrane, revolveru tureckej výroby zn. Ekol, modelu Viper, kalibra 9 mm s výrobným číslom [REDACTED] (ďalej aj „zbraň“). Krajský súd uznesením sp. zn. 7To/90/2023 zo 14. marca 2024 zamietol podľa § 319 Trestného poriadku sťažovateľom podané odvolanie proti napadnutému rozsudku mestského súdu. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Tdo 55/2024 z 28. januára 2025 odmietol podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku sťažovateľom podané dovolanie proti napadnutému uzneseniu krajského súdu.

3. Sťažovateľ je vo všeobecnej rovine svojej argumentácie toho názoru, že *„napadnutý rozsudok porušovateľa v 1. rade, ako aj napadnuté rozhodnutia porušovateľa v 2. a 3. rade, sú arbitrárne a nezákonné“*, keď všetkým v jeho trestnej veci vydaným rozhodnutiam v súhrne vyčíta *„(i) svojvoľné a arbitrárne skutkové a právne posúdenie veci porušovateľom v 2. rade ako odvolacím súdom, (ii) svojvoľné a arbitrárne právne posúdenie veci a nevysporiadanie sa s rozsiahlymi dovolacími dôvodmi sťažovateľa uplatnenými podľa ustanovení § 371 Trestného poriadku porušovateľom v 3. rade, (iii) nedostatočné odôvodnenie rozhodnutí prvostupňového, odvolacieho a dovolacieho súdu, (iv) právoplatné odsúdenie sťažovateľa porušovateľom v 1. a 2. rade na základe nezákonne získaného dôkazu a arbitrárnym spôsobom.“*.

4. V konkrétnej rovine je argumentácia sťažovateľa založená na kľúčovom argumente spočívajúcom v jeho odsúdení na podklade nezákonne získaného dôkazu, keď k zaisteniu revolvera tureckej výroby zn. Ekol, modelu Viper, kalibra 9 mm s výrobným číslom [REDACTED] došlo na podklade vykonanej prehliadky iných priestorov a pozemkov (s predošlým súhlasom prokurátora). Tento procesný úkon prípravného konania (ktorým aj došlo k začatiu trestného konania „vo veci“) bol nezákonný, a to z dôvodu potreby vykonania domovej prehliadky s predchádzajúcim príkazom sudcu pre prípravné konanie, keďže objekt prehliadky mal status obydlia, čo potvrdil aj vo veci vypočutý svedok [REDACTED], ktorý mal v objekte prehliadky bývať niekoľko mesiacov pred jej výkonom. Status objektu prehliadky mal byť potvrdený aj skutočnosťou vyplývajúcou z inej trestnej veci, a to ČVS: ORP-1858/1-VYS-KE-2017, keď v tejto veci bola vo vzťahu k identickému objektu – maringotke na [REDACTED] vykonaná 13. decembra 2018 domová prehliadka na účely zaistenia vecí dôležitých pre trestné konanie, a nie prehliadka iných priestorov a pozemkov. Podľa argumentácie sťažovateľa v objekte prehliadky v čase vykonania domovej prehliadky 13. decembra 2018 býval sám osobne a v čase vykonania prehliadky iných priestorov a pozemkov 28. septembra 2020 v nej býval svedok [REDACTED], ktorý túto skutočnosť aj potvrdil na hlavnom pojednávaní konanom 13. septembra 2022, pričom z hľadiska právnej kvalifikácie určitého objektu/stavby ako obydlia je postačujúce, aby bolo fakticky *„spôsobilé spĺňať úlohy miesta slúžiaceho na bývanie a aj ich spĺňa (napr. neskolaudovaný dom, chatrč, stan), (k tomu porovnaj NR 7 Tz 66/1965, R 1/1980. R 36/1980).“*.

5. V rámci svojej argumentácie v konkrétnej rovine sťažovateľ predostrel aj ďalšie podporné argumenty a poukázal na viaceré okolnosti veci v súhrne podporujúce jeho kľúčový argument o nezákonnom úkone prípravného konania spočívajúcom vo výkone prehliadky iných priestorov a pozemkov podľa § 101 ods. 1 Trestného poriadku namiesto domovej prehliadky podľa § 100 ods. 1 Trestného poriadku. Podľa sťažovateľa dôkazom toho, že orgány činné v trestnom konaní nepostupovali zákonne, sú aj nezrovnalosti v zápisnici o výkone prehliadky iných priestorov a pozemkov, ktorá obsahuje aj údaje smerujúce k domovej prehliadke, ktoré sú síce prečiarknuté,

ale sú prítomné na originálnej, resp. prvotnej zápisnici písanej na mieste rukou, čoho dôkazom je/má byť konkrétne (i) poučenie vyšetrovateľa na prvej strane zápisnice z 28. septembra 2020 „*Poučujem Vás o dobrovoľnom vydaní veci podľa príkazu na vykonanie domovej prehliadky*“, (ii) ako aj na strane 2 zápisnice, kde je uvedené „*Prehliadka bola vykonaná v obydlí a v priestoroch k nemu prináležiacich v obci.*“. V tejto súvislosti sťažovateľ odmieta argumentáciu predovšetkým krajského súdu o chybách v písaní, resp. argument o nesprávnom formulári zápisnice z dôvodu nedostatku času na strane orgánov činných v trestnom konaní, keď „*príkaz vyšetrovateľa na vykonanie prehliadky bol odsúhlasený prokurátorom dňa 14.9.2020, pričom k vykonaniu prehliadky došlo až 28.9.2020.*“. Sťažovateľ taktiež považuje za arbitrárny právny názor krajského súdu, ktorý hodnotí výpoveď svedka [REDAKOVANÉ] ako účelovú, urobenú len v snahe pomôcť sťažovateľovi, ale svoj hodnotiaci úsudok bližšie nezdôvodňuje. Rovnako za argumentačne nedostatočne zdôvodnené považuje sťažovateľ aj hodnotiace úsudky krajského súdu o neprítomnosti zariadení, na ktorých podklade by mohli príslušníci Policajného zboru vykonávajúci prehliadku usúdiť, že vstupujú do obydlia, a nie do skladu rôznych vecí, keďže to okrem fotodokumentácie z vykonanej prehliadky iných priestorov a pozemkov vyplýva aj z návrhu/podnetu na vydanie príkazu na vykonanie domovej prehliadky, ktorý v roku 2018 spracoval rovnaký vyšetrovateľ Policajného zboru, ktorý aj v roku 2020 prehliadku iných priestorov a pozemkov vykonal.

6. V závere teda sťažovateľ vo vzťahu k napadnutému rozsudku mestského súdu, uzneseniam krajského súdu a najvyššieho súdu namieta ich nedostatočnú reakciu na ním nastolenú argumentáciu, v dôsledku čoho ich považuje za arbitrárne a rozporné s povinnosťou súdu postupovať nielen podľa § 168 ods. 1 Trestného poriadku, keď každý výrok rozhodnutia súdu musí byť presvedčivo odôvodnený tak, aby rozhodnutie bolo preskúmateľné, ale aj podľa východísk plynúcich z judikatúry vyšších súdnych autorít, podľa ktorých „*z rozhodnutia musí byť zrejmé, že sa zaoberali všetkými podstatnými otázkami prípadu (rozsudok vo veci Boldea proti Rumunsku z 15.2.2007) a že dali konkrétnu a jednoznačnú odpoveď na argumenty, ktoré sú pre výsledok prípadu rozhodujúce.*“. Táto povinnosť všeobecných súdov je zvýraznená práve v situácii, keď námietky sťažovateľa smerujú k „*nezákonnosti vykonaných dôkazov.*“.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Predmetom podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru napadnutými uzneseniami najvyššieho súdu a krajského súdu a napadnutým rozsudkom mestského súdu z dôvodu arbitrárneho spôsobu vysporiadania sa so sťažovateľom nastolenými argumentačnými námietkami smerujúcimi proti záveru o jeho odsúdení a predovšetkým s kľúčovým argumentom o nezákonnom postupe orgánov činných v trestnom konaní v prípravnom konaní, keď k zaisteniu nelegálne držanej zbrane, a to revolveru tureckej výroby zn. Ekol, modelu Viper, kalibra 9 mm s výrobným číslom [REDAKOVANÉ], malo (pri zákonnom postupe) dôjsť domovou prehliadkou podľa § 100 ods. 1 Trestného poriadku, a nie prehliadkou iných priestorov a pozemkov podľa § 101 ods. 1 Trestného poriadku.

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

11. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť, pričom posudzoval, či jej prijatiu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.1. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým rozsudkom mestského súdu a napadnutým uznesením krajského súdu:

12. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

13. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde je ústavná sťažnosť nepripustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

14. Ústavný súd poukazuje na to, že jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Zmysel a účel princípu subsidiarity, ktorý je vyvoditeľný z čl. 127 ods. 1 ústavy, spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a podľa svojej povahy ani nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Koncepcia konania o ústavnej sťažnosti je založená na tom, že predstavuje subsidiárny procesný prostriedok na ochranu ústavou zaručených základných práv a slobôd. Ústavný súd nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov či iných orgánov verejnej moci, a preto nemôže nahrádzať ich činnosť. Jeho úlohou je v súlade s čl. 124 a nasl. ústavy ochrana ústavnosti, a nie tzv. bežnej zákonnosti, resp. protiprávnosti. Z tohto pohľadu je nevyhnutnou podmienkou konania, ktorá musí byť pred podaním ústavnej sťažnosti splnená, vyčerpanie všetkých procesných prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje.

15. Právomoc ústavného súdu je vybudovaná na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených, ktorých eventuálnu protiústavnosť už nemožno zhojiť inými procesnými prostriedkami, resp. už nie je možná náprava iným spôsobom. Teda právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré

sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

16. Ústavná sťažnosť nemá byť podávaná z dôvodu „procesnej opatrnosti či nedotknuteľnosti“ fyzickej osoby alebo právnickej osoby, ale až vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže reálne domôcť ochrany svojich práv u ostatných orgánov verejnej moci. Postavenie ústavného súdu tak možno obrazne prirovnať k „záchrannej brzde“, ktorú je možné použiť až vtedy, ak zlyhajú všetky obvyklé a predvídané prostriedky na zabránenie vzniku hroziacej ujmy, teda zabránenie porušenia ústavných práv. Konanie o ústavnej sťažnosti však nie je a ani nemôže byť pomyselnou „skratkou“, ktorou by bolo možné obchádzať konanie už vedené, resp. ktoré môže byť vedené na návrh sťažovateľa pred inými orgánmi verejnej moci.

17. Subsidiarita ústavnej sťažnosti má pritom dimenziu formálnu i materiálnu. Formálna dimenzia znamená, že sťažovateľ pred podaním ústavnej sťažnosti musí „formálne“ podať všetky prostriedky na ochranu práv, ktorými disponuje, a materiálnou subsidiaritou je myslené to, že tieto prostriedky odôvodní spôsobom, ktorý všeobecnému súdu umožní ústavnoprávny prieskum. Pokiaľ právny predpis ustanoví, že v určitej procesnej situácii je príslušný na rozhodovanie o právach a slobodách jednotlivca konkrétny orgán verejnej moci, bolo by zásahom do jeho právomoci a porušením princípu del'by moci (čl. 2 ods. 2 ústavy), pokiaľ by iný orgán o týchto právach rozhodoval bez toho, aby bola daná možnosť príslušnému orgánu na realizáciu jeho právomoci. Obidve tieto hľadiská preto treba reflektovať pri interpretácii a aplikácii jednotlivých inštitútov zákona o ústavnom súde, v danom prípade pre posúdenie prípustnosti ústavnej sťažnosti a príslušnosti ústavného súdu na jej prijatie na ďalšie konanie.

18. Sťažovateľ napadol rozsudok mestského súdu sp. zn. 8T/28/2021 z 8. augusta 2023 riadnym opravným prostriedkom, a to odvolaním, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 7To/90/2023 zo 14. marca 2024 tak, že ním podané odvolanie podľa § 319 Trestného poriadku zamietol. Proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 7To/90/2023 zo 14. marca 2024 podal sťažovateľ dovolanie z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), g) a i) Trestného poriadku, ktoré najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Tdo 55/2024 z 28. januára 2025 podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol. V nadväznosti na uvedené (a vzhľadom na to, že sťažovateľ ani netvrdí, že by svoje relevantné námietky nemohol uplatniť v dovolacom konaní) ústavný súd odmieta sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť v tejto jej časti z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde, keďže právomoc najvyššieho súdu predchádza jeho právomoci.

II.2. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

19. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa

čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 71/97, IV. ÚS 14/2012, IV. ÚS 544/2024).

20. Ústavný súd stabilne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04). Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, avšak musí dať odpoveď na otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam (II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04). Ak ide o argument, ktorý je vo veci rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (II. ÚS 410/06). Teda všeobecný súd je povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07).

21. O prípad porušenia ústavou garantovaného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozhodnutím alebo postupom všeobecného súdu pritom môže ísť okrem iného vtedy, ak by tento súd fakticky odňal komukoľvek možnosť domáhať sa alebo brániť svoje právo na všeobecnom súde alebo by rozhodol arbitrárne, bez náležitého odôvodnenia svojho rozhodnutia, prípadne pokiaľ by sa pri výklade a aplikácii zákonného predpisu natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam, teda ak súdom zvolený výklad neprípustne postihuje niektoré zo základných práv sťažovateľa, prípadne opomína možný výklad iný, ústavne konformný alebo je výrazom zjavného a neodôvodneného vybočenia zo štandardov výkladu, ktorý je v súdnej praxi rešpektovaný (pokiaľ je ústavne akceptovateľný), resp. je v rozpore so všeobecne uznávanými zásadami spravodlivosti. Posúdenie veci všeobecným súdom sa teda môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu aj v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli do takej miery zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, že by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu (I. ÚS 13/00, I. ÚS 115/02, I. ÚS 139/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06, I. ÚS 382/06, I. ÚS 88/07).

22. Taktiež podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) sa vyžaduje, aby vnútroštátne súdy dostatočne jasne uviedli dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, a to za súčasného rešpektovania práva na obhajobu (Hadjianastassiou proti Grécku zo 16. 12. 1992, sťažnosť č. 12945/87, bod 33). Rozsah povinnosti uviesť dôvody, ktorý sa odlišuje v závislosti od povahy rozhodnutia, musí byť určený v rámci okolností prípadu (Ruiz Torija proti Španielsku z 9. 12. 1994, sťažnosť č. 18390/91, bod 29, Hiro Balani proti Španielsku z 9. 12. 1994, séria A, č. 303B; Georgiadis proti Grécku z 29. 5. 1997; Higgins proti Francúzsku z 19. 2. 1998). Aj keď vnútroštátne súdy nie sú povinné dať odpoveď na všetky im predložené námietky (Van de Hurk proti Holandsku z 19. 4. 1994, sťažnosť č. 16034/90, bod 61), z rozhodnutia musí byť zrejmé, že sa zaoberali všetkými podstatnými otázkami prípadu (Boldea proti Rumunsku z 15. 2. 2007, sťažnosť č. 19997/02, bod 30) a že dali konkrétnu a jednoznačnú odpoveď na argumenty, ktoré sú pre výsledok prípadu rozhodujúce (rozsudok Veľkej komory vo veci Moreira Ferreira proti Portugalsku č. 2 z 11. 7. 2017, sťažnosť č. 19867/12, bod 84).

23. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil

sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

24. Pri preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu a argumentácie v ňom uvedenej ústavný súd vychádzal zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí súdov vydaných v hierarchickom postupe nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09, IV. ÚS 544/2024), pretože z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Taktiež v zmysle judikatúry ESLP pri zamietnutí odvolania (rovnako tak aj dovolania) sa odvolací súd môže obmedziť i na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (Helle proti Fínsku z 19. 12. 1997, sťažnosť č. 20772/92, body 59 – 60) za predpokladu, že samotné rozhodnutie podriadeného súdu možno pokladať za dostatočne odôvodnené (Boldea proti Rumunsku z 15. 2. 2007, § 33; Hirvisaari proti Fínsku z 27. 9. 2001, § 31 – § 33).

25. Najvyšší súd k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) a g) Trestného poriadku v prvom rade predostrel širší uhol pohľadu, keď poukazom na zásadu voľného hodnotenia dôkazov a diapazón dôkazných prostriedkov podľa § 119 ods. 3 Trestného poriadku ozrejmil, že dôkazný prostriedok je procesný úkon, pomocou ktorého orgán činný v trestnom konaní alebo súd získava poznatky dôležité na objasnenie veci, a dôkaz je priamy poznatok alebo výsledok činnosti orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu, ktorý získal pomocou dôkazného prostriedku, a slúži na objasnenie skutočností, ktoré sú predmetom dokazovania. Podmienkou procesnej použiteľnosti dôkazov je ich získanie zákonným spôsobom, keď za zákonný spôsob získania dôkazu z dôkazných prostriedkov podľa § 119 ods. 3 Trestného poriadku sa podľa judikatúry rozumie splnenie formálnych (procesných) podmienok vyžadovaných Trestným poriadkom alebo iným osobitným zákonom na vykonanie konkrétneho dôkazu, ako aj splnenie materiálnych (obsahových) podmienok, t. j. aby použitý dôkazný prostriedok na vykonanie/získanie dôkazu bol zameraný na zistenie tých skutočností, na ktoré zameraný a použitý môže byť (rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v zbierke pod č. 38/2003-1 a ZSP 742006). Zároveň podľa § 119 ods. 4 Trestného poriadku strana môže dôkaz obstať alebo dať návrh na jeho vykonanie, avšak sama ho vykonať nemôže, keďže táto činnosť prináleží len orgánom činným v trestnom konaní, prípadne súdu. Nesprávny procesný postup pri získaní alebo vykonávaní dôkazov tak podľa najvyššieho súdu môže viesť k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku len vtedy, ak mal negatívny materiálny dopad na práva obvineného, teda vtedy, ak odsúdenie obvineného bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkaze, ktorého získanie alebo vykonanie sa spochybňuje (rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v zbierke pod č. 24/2020-1). Napokon k vzájomnému vzťahu medzi dovolacími dôvodmi podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku vysvetlil, že pri nezákonnom získaní dôkazov alebo ich vykonaní je dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku v pomere špeciality, pričom zároveň naďalej platí viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené podľa § 385 ods. 1 Trestného poriadku, čo sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku), a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia

podľa § 371 Trestného poriadku (rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v zbierke pod č. 120/2012-1).

26. Najvyšší súd v konkrétnej rovine pri hodnotení argumentačnej námietky sťažovateľa o nutnosti postupu podľa § 100 ods. 1 Trestného poriadku (i) poukázal na obsah spisového materiálu, z ktorého vyplynulo, že vykonaniu prehliadky iných priestorov a pozemkov 28. septembra 2020 predchádzalo 14. septembra 2024 vydanie príkazu na prehliadku iných priestorov a pozemkov vyšetrovateľom so súhlasom prokurátora toho istého dňa s tým, že prehliadka bude realizovaná v závislosti od operatívnej situácie medzi 14. septembrom 2020 až 10. októbrom 2020, (ii) zo zápisnice o vykonaní predmetnej prehliadky vyplynulo, že k jej výkonu došlo za účasti nezúčastnenej osoby (§ 105 ods. 2 Trestného poriadku) [REDAKOVANÉ], (iii) príkaz na prehliadku iných priestorov sa síce nezmieňuje o možnej prítomnosti zbraní bez povolenia v objekte prehliadky, ale na strane druhej dostatočne ozrejmuje potrebu vykonania predmetného úkonu vo vzťahu k omamným a psychotropným látkam, (iv) zápisnica o vykonaní úkonu spĺňa všetky zákonné náležitosti a prípadné formálne nedostatky, resp. drobné rozdiely medzi verziou písanou rukou a prepisom nie sú natoľko závažnými nedostatkami, aby spôsobili nezákonnosť alebo procesnú nepoužiteľnosť tohto dôkazného prostriedku, (v) obsah zápisnice sťažovateľ nerozporoval, pričom (vi) sám dobrovoľne zbraň vydal, a to (vii) aj napriek tomu, že ju konajúci príslušníci Policajného zboru nežiadali, keďže sa domnieval, že „o nič nejde“. Rozdielny postup pri výkone prehliadky v predmetnom objekte podľa najvyššieho súdu dostatočne ozrejmil samotný vyšetrovateľ Policajného zboru, ktorý bol vypočutý v procesnom postavení svedka, keď ozrejmil, že pri domovej prehliadke v roku 2018 boli hľadané primárne drogy a iné látky a ďalšie veci súvisiace s touto trestnou činnosťou, zatiaľ čo pri prehliadke iných priestorov v roku 2020 bol sťažovateľ podozrivý z účasti na organizovanej trestnej činnosti zameranej hlavne na drogovú trestnú činnosť, a teda bol zvolený taký postup, že bude zaisťované všetko, čo môže pochádzať z organizovanej trestnej činnosti alebo slúžiť k jej páchaniu. Navyše krajský súd k tomu ďalej argumentoval, že drogová trestná činnosť, ako aj nedovolené ozbrojovanie sú v oboch prípadoch zločinom, preto nemohlo dôjsť nájdením zbrane k jej nezákonnému zaisteniu, pričom konajúci príslušníci Policajného zboru aj museli striktné postupovať podľa dikcie § 2 ods. 1 písm. b) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov. Na podklade všetkých už uvedených argumentov najvyšší súd uzavrel, že *„prehliadka iných priestorov a pozemkov 28. septembra 2020 bola vykonaná na podklade príkazu vyšetrovateľa so súhlasom prokurátora, bola pri jej vykonaní prítomná nezúčastnená osoba, teda bola realizovaná zákonným spôsobom.“*. Tomuto záveru zodpovedá aj postup orgánov činných v trestnom konaní (oproti argumentačnej námietke sťažovateľa), keď k začatiu trestného stíhania vo veci pre zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 2 Trestného zákona došlo rozhodnutím až 15. decembra 2020, ale s právnymi účinkami už 28. septembra 2020 vykonaním prehliadky iných priestorov a pozemkov podľa § 101 ods. 1 Trestného poriadku ako neodkladným úkonom trestného konania, pretože *„trestné stíhanie možno začať vykonaním zaisťovacieho úkonu jedine v prípade, keď vzhľadom na nebezpečenstvo jeho zmarenia alebo zničenia dôkazu, ktorý má byť zaistený, neznesie vykonanie tohto úkonu odklad na čas, kým sa začne trestné stíhanie vydaním uznesenia (primerane rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 8/2017)“*.

27. Krajský súd v napadnutom uznesení na argumentačné námietky sťažovateľa (nedostatok úmyslu nelegálnej držby zbrane vzhľadom na skutkový omyl prameniáci zo skoršieho posúdenia revolvera nie ako strelnej zbrane a v procesnej rovine absencia domovej prehliadky) odpovedal tým, že (i) nejde o tú istú zbraň, ale „o dva podobné revoly, ale v žiadnom prípade sa nejedná o ten jeden a ten istý revolver“, čo je zrejmé už pri „zbežnom porovnaní“ obidvoch zbraní, pričom svoje závery oprel aj o výsledky kriminalistického znaleckého skúmania, ktoré potvrdili zmenu pôvodne expanznej zbrane na strelnú palnú zbraň, a to v dôsledku odstránenia pôvodných prepážok hlavne a vloženia novej hlavne bez prepážok a upravenia komory valca na vystreľovanie nábojov s okrajovým zápalom, (ii) vyhodnotil výpoveď svedka [REDAKOVANÉ] ako nevierohodnú v dôsledku ich vzájomného priateľského vzťahu a obsahu interiéru predmetného objektu zachyteného aj na vyhotovenej fotodokumentácii, ktorý neobsahuje také zariadenie, „z prítomnosti ktorého by policajti vykonávajúci prehliadku maringotky boli museli usúdiť, že vstupujú do obydli“, (iii) k vydaniu príkazu na prehliadku iných priestorov došlo z dôvodu podozrenia z účasti sťažovateľa primárne nie na drogovej trestnej činnosti, ale organizovanej trestnej činnosti, v dôsledku čoho boli zaistované akékoľvek veci súvisiace s touto trestnou činnosťou (čo vyvracia argumentačnú námietku sťažovateľa o tom, že ak nezaistili drogy, tak zaistili aspoň zbraň), pričom (iv) v oboch prípadoch ide o podozrenie z trestnej činnosti na úrovni zločinu, (v) zápisnica o vykonanej prehliadke „dostatočným spôsobom zachytáva priebeh tohto úkonu a nepochybne spĺňa nevyhnutné zákonné náležitosti.“, pričom (vi) ju sám sťažovateľ podpísal bez výhrad vrátane (vii) dobrovoľného vydania predmetnej zbrane, čo napokon potvrdil aj na hlavnom pojednávaní mestského súdu.

28. Napokon najvyšší súd k argumentačnej námietke sťažovateľa o konaní v negatívnom skutkovom omyle vo všeobecnej rovine uviedol, že predstavuje situáciu, keď páchateľ nevedel o niektorej skutočnosti vyžadovanej pre naplnenie znakov uvedených v zákone, čím je tak vylúčená jeho vedomosť, a tým aj jeho zodpovednosť za úmyselný trestný čin, resp. za trestný čin spáchaný z vedomej nedbanlivosti (R 60/1993). V konkrétnej rovine zdôraznil, že v posudzovanom prípade o takúto situáciu nejde, keďže (i) úmysel sťažovateľa bol daný prinajmenšom v nepriamej forme v zmysle § 15 písm. b) Trestného zákona, (ii) sťažovateľ je podľa vlastného vyjadrenia dlhoročným zberateľom zbraní, v dôsledku čoho mal povinnosť vynaložiť náležitú opatrnosť pri ich nadobúdaní a overiť si, o aký druh zbrane ide, či podlieha prihlasovacej povinnosti, resp. či nebola nedovoleným spôsobom pozmenená, (iii) sám v záverečnej reči uviedol, že po zmene zákona si bol dať zaevidovať zbrane a k nejakým zbraniam má aj platný preukaz, a napokon (iv) zaistená zbraň nie je totožná so zbraňou prítomnou v predmetnom objekte v čase výkonu domovej prehliadky v roku 2018, čo je zrejmé (tak ako to dostatočne ozrejmil už krajský súd) už z bežného porovnania obidvoch zbraní.

29. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu v kontexte s tými námietkami, ktoré sú uplatňované v ústavnej sťažnosti, a to konkrétne vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu a jeho argumentácii, je podstatná otázka zákonnosti zabezpečenia kľúčového dôkazu, teda predmetnej zbrane. Je zrejmé, že proti konajúcim súdom ani ústavnému súdu sťažovateľ nespochybňuje samotnú držbu predmetnej zbrane, naopak, vychádza z nej, teda právo na spravodlivý proces (v kontexte výsledkovej spravodlivosti relevantnej pre rozhodovanie ústavného súdu) byť porušené nemôže (aj bez ohľadu na obsahový záver konajúcich súdov, v konečnom dôsledku najvyššieho súdu, že v čase konania predmetnej prehliadky o obydlie nešlo a že odlišné

tvrdenie je len podporou verzie sťažovateľa nezhodujúcou sa s realitou). V priamej obsahovej nadväznosti, pokiaľ sťažovateľ vo finálnom výstupe svojich tvrdení v konaní pred všeobecnými súdmi namietala, že išlo o negatívny skutkový omyl, pretože sa v dôsledku domovej prehliadky z roku 2018 (keď bola maríngotka vtedy konajúcimi orgánmi posúdená ako obydlie) a jej výsledkov domnieval, že nejde o nelegálne držanú zbraň, túto námietku ústavnému súdu (vo vzťahu k vysporiadaniu sa najvyššieho súdu s namietanou otázkou kvalifikácie zavinenia a prieskumom toho, ako sa s ňou vyrovnal odvolací súd) neadresoval. Možno však nad rámec uvedeného dodať, že najvyšší súd sa s dotknutou problematikou ústavne udržateľným spôsobom vysporiadal (ako to je uvedené v predchádzajúcich dvoch odsekoch tohto odôvodnenia).

30. V nadväznosti na uvedené ústavný súd konštatuje, že z obsahu vybraných pasáží napadnutého uznesenia najvyššieho súdu v spojení aj so závermi napadnutého uznesenia krajského súdu, a to v kontexte predchádzajúceho odseku tohto odôvodnenia, vyplýva ústavná udržateľnosť predostretých úvah vo vzťahu k obsahu ústavnej sťažnosti v jej podstatných námietkach.

31. Možno len doplnkovo pripomenúť, že úlohou ústavného súdu ako ochrancu ústavnosti nie je preskúmať či určovať, ktoré konkrétne dôkazy musia byť vykonané a ako musia byť vyhodnotené, aby bola vina obžalovaného v tom-ktorom prípade dostatočne preukázaná (nález ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 14/2019 z 1. decembra 2020, bod 76). Ústavný súd chce zároveň sťažovateľovi ozrejmíť, že súčasťou práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je povinnosť súdov mechanicky vykonať všetky dôkazy označené účastníkmi konania (I. ÚS 75/96, II. ÚS 153/03, II. ÚS 218/00, IV. ÚS 182/04, IV. ÚS 529/2022, rovnako tak aj Engel proti Holandsku z 8. 6. 1976, séria A, č. 22, s. 38 – 39, § 91, Pisano proti Taliansku z 27. 7. 2000, sťažnosť č. 36732/97). Pokiaľ ide o skúmanie procesnej otázky prípustnosti dôkazov, to je podľa stabilizovanej judikatúry EŠLP otázkou vnútroštátneho práva a vnútroštátnych súdov, pričom predmetom prieskumu v zmysle garancií vyplývajúcich z čl. 6 ods. 1 a 3 písm. d) dohovoru je to, či konanie ako celok bolo spravodlivé (rozsudok Veľkej komory vo veci Al-Khawaja a Tahery proti Spojenému kráľovstvu z 15. 12. 2011, sťažnosti č. 26766/05 a č. 22228/06, bod 118), a k takému záveru ústavný súd dospel.

32. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť pre namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru odmieta ako celok z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

33. Pokiaľ ide o porušenie práva na účinný právny prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru, judikatúra EŠLP potvrdzuje zrejmu súvislosť práva zaručeného čl. 13 dohovoru s ostatnými právami, ktoré dohovor garantuje (Silver a ostatní proti Spojenému kráľovstvu z 25. 3. 1983, Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu z 27. 4. 1988, séria A, č. 131, Vilvarajah a ďalší proti Spojenému kráľovstvu z 30. 10. 1991, č. 13163/87, § 122). Ústavný súd v danom prípade nezistil, že by k porušeniu práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru došlo, preto ani nie je možné dospieť k záveru, že by najvyšší súd porušil sťažovateľovo právo zaručené čl. 13 dohovoru. Ústavný súd poznamenáva, že čl. 13 dohovoru má procesný charakter, ktorý zaručuje všeobecné právo na účinný právny prostriedok nápravy pred vnútroštátnym orgánom každému, kto sa dovoláva základných práv a slobôd uvedených v dohovore, a tento účinný prostriedok nápravy je nezávislý od istoty priaznivého výsledku pre sťažovateľov (podobne III. ÚS 86/05, I. ÚS 538/2013, III. ÚS 135/2014,

III. ÚS 167/2015). Inými slovami, na vnútroštátnej úrovni bolo sťažovateľovi ako prostriedok nápravy dostupné odvolanie a dovolanie (a v konečnom dôsledku aj ústavná sťažnosť) a tieto prostriedky nie sú neúčinné (neefektívne) z dôvodu, že sťažovateľ neuspel. Preto je ústavná sťažnosť aj v tejto jej časti zjavne neopodstatnená.

34. Odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku eliminuje potrebu rozhodnúť o ďalších súvisiacich návrhoch, akým je aj návrh na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. mája 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu